

„Kdo jsi?“ zopakovala Scarlett. „No tak, mluv.“

Chlapec se pohnul a zamumlal něco, čemu Scarlett nerozuměla.

Zamračila se na něj. „Cože?“

Tentokrát promluvil překvapivě hlasitě. „Ptal jsem se, jestli nejsi jedna z Prokletých.“

Scarlett zavrčela: „Kdybych *byla*, už bys nežil.“ Letmo se ohlédla na šikmé paprsky slunečního světla pronikající dovnitř rozbitými okny. Neměli času nazbyt. Úhel se změnil i během té chvíle, co byla uvnitř. Prstem štouchla do dveří kabinky. „Tys tam byl sám?“

Chlapec pohlédl vzhůru. Z kabinky padaly nějaké kapičky. Cítila slabou vůni dezinfekce a další pachy. „Ano,“ řekl pomalu, „nikdo jiný tam se mnou nebyl.“

„Zdálo se mi, že slyším, jak si tam s někým povídáš.“

„Ne.“

„Rozhodně jsem tě slyšela mluvit.“

Naklonil hlavu a uvažoval nad tím. „Možná jsem si povídal sám se sebou.“

„Aha...“ Scarlett si promnula bradu. „Tak to nezní moc dobře, ale necháme to být. Jak dlouho jsi tam trčel? Hodiny? Dny?“

„To vážně nevím,“ odpověděl chlapec. „Byl jsem tam od té nehody. Než začal křik, než přišly ty věci.“ Pohled se mu změnil, na chvílku se vzdálil. Pak jí věnoval široký úsměv a rukama si sevřel kolena.

Bohové, měl příliš jasné oči. Byl nemocný nebo tak něco. Scarlett ihned poznala, že by ho měla opustit a vypadnout. To, jak vypadal a povídal si sám se sebou... Ať už to byla horečka, nebo byl jednoduše šílený, štěstí jí nepřinese.

Zatála čelist. Znovu se ohlédla na šikmé paprsky slunečního světla a zatoužila zmizet.

„Je pozdě,“ řekla. „Musíš odtud hned vylézt.“

Chlapec pokrčil rameny. „Asi jo. Nejsi ze Stonemooru?“

„Nevím, co to je. Můžeš chodit?“

„No,“ zaváhal, „myslím, že jsem trochu ztuhlý. Bylo tam těsno, víš, a taky tma a já byl jakoby vklíněný vedle záchodu. Kvůli tomu sklonu jsem se nemohl posadit a všechna ta voda a tak vůbec všechno se na mě vyklopilo, když jsme se kutáleli po svahu, takže to bylo dost nepohodlné. Navíc se mi moc nechtělo zatěžovat ty dveře vlastní vahou, aby se neotevřely nebo aby mě neuslyšely ty věci venku. Jasně, když přestal ten křik, tak mě *uslyšely* – nebo mě spíš ucítily. Pak nastaly potíže. Kousaly do dveří a škrábaly a vyly a...“ Oči se mu opět zatoulaly a hledaly něco, co Scarlett neviděla. Potom zamrkal. „Promiň, na co ses to ptala?“

Scarlett ho probodla pohledem. „Za tu dobu jsem to skoro zapoměla. Ptala jsem se, jestli můžeš chodit. Aspoň víme, že pusa ti funguje dobře. Vstaň.“

Chlapec ji poslechl. Přidržel se převrácené střechy autobusu a navzdory zjevné bolesti se neohrabaně narovnal. Byl vyšší, než Scarlett předpokládala, téměř stejně vysoký jako ona – ale samé kosti, svaly žádné. A taky se hrozně třásl. Vyzařoval slabost. Pocítila podráždění.

„Brní mě na několika dost divných místech,“ řekl.

Scarlett se už otočila a pochodovala uličkou. Když došla pod díru v boku, ohlédla se a ke své zlosti zjistila, že ji chlapec nenásleduje. Pořád se zhrouceně a vyčerpaně opíral o střechu autobusu.

„Dělej!“ zavolala. „Tady odtud můžeš vyšplhat.“

Chlapec nejdřív neodpověděl. Pak se zeptal: „Je tam venku ještě někdo?“

„Ne. Všichni jsou mrtví.“